

Курінов Є.Л.

ВЛАДА ТА ЛІДЕРСТВО: СУТНІСТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ

Розглядаючи феномен стилю керівництва у процесі управлінської діяльності, неможливо не зупинитися, відповідно, на таких категоріях, як влада та лідерство, а також співвідношення їх застосування, оскільки саме воно і є на практиці відображенням стилю управління.

Вважається, що влада виникає одночасно з людським суспільством, тому що воно не може існувати без такого механізму. Безвладдя означає хаос і роз'єднаність у житті людей. При цьому влада завжди йде пліч-о-пліч з нерівністю, коли є владна і підвладна групи.

Трактуючи термін «влада», як елемент управління, що має на увазі собою вплив на поведінку людини та включає в себе право наказувати, вимагати виконання та діяти як керівник і контролер. І зазвичай складається з декількох складових: експертна (коли керівник має необхідні знання (навички), яких бракує підлеглому, на думку самого підлеглого), винагорода (базується на переконанні, що виконавець може отримати винагороду (цінну) за виконання конкретних дій, поведінку), еталонна (влада власного прикладу керівника), законна або традиційна (базується на вірі виконавця в те, що керівник має право віддавати накази, а його обов'язок – виконувати їх) та примушування (вплив на працівника базується на страху).

Водночас з цим вчені приділяли особливу увагу аналізу феномена лідерства.

Переважає кількість науковців вважають, що лідерство, як феномен, виникло на зорі людської цивілізації, адже починаючи з перших кроків людства, загально визнаним фактором, який впливав на вчинки людей та хід подій, була конкретна особа - лідер. Кожний період часу, кожна країна або спільнота, зважаючи на місце, час та виклики, які доводилося долати, вимагали «свого» лідера.

Проблеми лідерства досліджувалися такі вітчизняні й закордонні вчені: Л. Бізо, І. Ібрагімова, О. Кікоть, Б. Андрушківим, М. Барною, Д. Богинею, Г. Дж. Болтом, Л. Скібіцькою, Г. Старовойтовою, Р. Хіллом та ін.

Лідерство - це тонке мистецтво не примусового ведення людей за собою, щоб ті виконували цілі, поставлені компанією або конкретною людиною. Воно вимагає набагато більшого тонкого розуміння людських взаємовідносин і знання конкретно своїх співробітників, вміння аналізувати, захоплювати і бути корисним.

Лідерство не вичерпує і не замінює процес управління, а доповнює його в тих випадках, коли традиційні методи управління не дають високих результатів і не дозволяють ефективно досягати поставленої мети.

Лідерство в публічному секторі було пов'язане з поєднанням навичок і компетенцій, які підтримують особистий вплив, визначення мети та напрямів, стратегічне мислення, отримання максимальної віддачі від людей, навчання та власне вдосконалення. Для досягнення цього використовують традиційні навчальні заходи, такі як курси, семінари, коучинг і консультування, рольові ігри та симуляції.

Література:

1. Л. Бізо, І. Ібрагімова, О. Кікоть, Є. Барань, Т. Федорів/ Розвиток лідерства / за заг. ред. І. Ібрагімової. — К.: Проект «Реформа управління персоналом на державній службі в Україні», 2012. — 400 с.

Робота виконана під керівництвом доц. кафедри МтаТП Дем'яненко Т.І.